

slutte deres Sparekassekonti, gøre Kontrabøgerne op og Pengene blive saa staaende derpaa. Har altsaa en Sparer paa den Tid, Maksimalrenten fastsættes, en Kapital paa 10,000 Kr. staaende i vedkommende Sparekasse, saa siger Sparekassen: Nu afslutte vi denne Konto, men de 10,000 Kr. kunne blive staaende, og vi kunne forrente Pengene, som vi ville, vi ere ikke bundne ved Maksimalrenten, det staar der udtrykkelig. Man vil saa formodentlig tvinge Sparekasser eller Banker, som ikke ville følge TROP, til at have to Kontrabøger, hvilket ikke vil medføre nogen Ulempe. Paa den ny Kontrabog, der kommer ind under Lovens Bestemmelser om Maksimalrenten, bliver der sat ind og taget ud, der samles ikke stor Kapital. Men paa den gamle Bog staar hele den Beholdning, som vedkommende har sparet sammen, og der er fuldstændig Frihed med Hensyn til Renten; Sparekassen kan give, hvad Renter den vil. Jeg ved ikke, om det har været Mening, men hvis det har været Meningen, maa jeg sige, at det er et højst løjerligt Forhold, som herved fremkommer, og jeg synes ikke, man skulde fremkalde et saadant.

Jeg kommer dernæst til § 2; den indeholder noget, som man ellers vogter sig for, nemlig at give legale Definitioner af kurante Begreber. Der defineres nærmere, hvad der forstaas ved Kontrabog, og Definitionen er, at en Kontrabog egentlig er et Stykke Papir. Der staar nemlig: „Ved Kontrabog forstaas enhver Indskyderen udliveret Bog eller andet Dokument, hvori eller hvorpaa Af- eller Tilskrivning af Indskud i en Sparekasse eller Bank kan finde Sted.“ Det kan gøres paa et hvilket som helst Stykke Papir — man maa dog helst have et helt Ark, men det bliver det samme. Det kommer der af at give legale Definitioner. Jeg fremhæver dette, fordi det i Virkeligheden viser, hvor let en Bestemmelse lader sig omgaa. Man skal nok vide at finde en Form, hvorunder man netop ikke behøver at tage det, som kaldes Kontrabog, men hvor vedkommende Bank eller Sparekasse giver sin Kunde et Hefte med Checks, og siger til ham: Hver Gang du skal hæve et Beløb, behøver du kun at underskive en Check; der er en Talon paa, saa du kan se, hvormeget du har trukket. Tillige give vi dig et Hefte med Kvitteringer, og naar du sætter Penge ind, give vi dig Kvittering derfor, og saa kan du samle alle disse Kvitteringer. Ja, saadan kan det gøres, det er fuldstændig lovligt. Men hvorfor man saa skal tvinge

Folk til at have en lidt større Ulejlighed og tvinge dem ind under en Form, der er mere kluntet end den, man har vænnet sig til ved Kontrabøger, er ikke godt at se. — Endvidere giver man sig til at definere „Rente“. Man skulde nu tro, at vi alle vidste, hvad Rente vilde sige. Men nej, vi skulle have en legal Definition af Rente, og hvordan ser saa den ud? Ja, Rente er ikke alene den faste Rente, men ogsaa „ethvert Tillæg til samme, der under en hvilken som helst Betegnelse maatte blive Indskydere tilstagt eller ydet.“ Det er Rente; saaledes definerer man den. Det ærede Medlem for 2den Kreds erkendte i Gaar, at der var visse Sparekassekonti, med Hensyn til hvilke det vilde være meget haardt, om dette, at der gives Indskyderne noget mere end denne Maksimalrente, skulde bevirke, at vedkommende Institution mistede sit Privilegium. Det ærede Medlem mente, at Forsørgelseskasser maatte man undtage. Det er nu ogsaa givet. Der findes her i Kjøbenhavn meget vel renommerede Institutioner, Sparekasser, Arbejderbanken, og Bikuben tror jeg ogsaa, som have indrettet en overmaade fornuftig og smuk Institution, der hedder Forsørgelseskasse. Naar en Fader vil sikre sit Barn, at han, naar han bliver voksen og skal ud i Livet, har en Kapital, indsætter han Penge i Forsørgelseskassen, men han maa forpligte sig til ikke at tage dem ud, før Barnet bliver 18 Aar osv. De paagældende Banker give da disse Penge denne Favør, at de faa Præmie eller Andel i Bankens Overskud. Jeg synes, det er en overmaade smuk og fornuftig Institution. Den bør man ikke gaa hen og forhindre. Det glædede mig, at det ærede Medlem for 2den Kreds indsaa dette. — Der er ogsaa en anden Maade, man gaar frem paa her i Kjøbenhavn, og den er at vedkommende Institution, Sparekasse eller Bank — jeg ved nu ikke, om det ogsaa gælder Sparekasser, men det kan gælde disse — siger, at af Aarets Fortjeneste, som skyldes den Omstændighed, at de have virket med Sparernes Penge, tillægge de Sparerne en vis Andel, f. Eks. 50 pCt., og dem fordele de ved Aarets Udgang, naar Regnskabet forelægges, pro rata mellem Sparerne. Jeg synes, det er en overmaade god, sund og fornuftig Tanke. Man har ved Hjælp af Sparernes Penge faaet en Fortjeneste, og saa siger man: Hvem er nærmere til at faa Andel i denne Fortjeneste end Sparerne? Det skal ikke alt sammen gaa til vore Aktionærer; lad Sparerne faa deres Andel. Nu